

«Διαγραφή χρέους – Η μοναδική οδός σωτηρίας για την Ελλάδα».*

Γράφει η Μαρία Νεγρεπόντη - Δελιβάνη.

Η υποτέλεια μεγατόνων, που επιβάλλεται στην πατρίδα μας από κέντρα εκτός αυτής, έχει ανορθώσει, στην πορεία αυτών των 200 ετών, από την Επανάσταση του 1821, ένα αδιαπέραστο τείχος αδιεξόδων. Και αυτό το τοίχος, στραγγαλίζει κάθε ικμάδα, κάθε νέα αρχή, κάθε πρόοδο, αλλά και κάθε προοπτική.

Στο συνέδριό μας αυτό θα αφήσουμε την εξέταση των εθνικών μας θεμάτων και του λαθρομεταναστευτικού, για το φθινόπωρο, και θα ασχοληθούμε με το οικονομικό αδιέξοδο.

Δεν προσπαθώ να τραγικοποιήσω την κατάσταση της οικονομίας μας. Είναι όμως αλήθεια ότι από την πρώτη στιγμή της κρίσης και των μνημονίων, αναζητώ πανικόβλητη, μια αχτίδα φωτός, που όμως δεν υπάρχει. Αντιθέτως, το σκοτάδι γίνεται ολοένα πιο πυκνό.

Στην σύντομη αποψινή μου ομιλία θα αναφερθώ, πρώτον, στην χωρίς μέλλον ελληνική οικονομία, που πνίγηκε στην υποτέλεια των Μνημονίων, και δεύτερον, ακριβώς επειδή η ελπίδα πεθαίνει τελευταία, θα αναζητήσω και θα προτείνω λύση, που ενδεχομένως φαίνεται ως λύση απελπισίας, αλλά κάτω από κάποιες συνθήκες ίσως και να μην είναι.

I. ΣΕ ΑΔΙΕΞΟΔΟ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

Θα αναφερθώ επιλεκτικά σε ορισμένα δεδομένα της ελληνικής οικονομίας, καθώς αυτή βυθίζεται σε βούρκο ανυπαρξίας.

Η Ελλάδα ήταν τελειωμένη και πριν τον ιό. Η Ελλάδα καταστράφηκε με τα Μνημόνια, με το απαράδεκτο περιεχόμενό τους, που:

- ως ταύροι σε υαλοπωλείο, απαίτησαν με πρωτοφανή σκαιότητα κατάργηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων,

- υποθήκευσαν και ξεπούλησαν το σύνολο της δημόσιας περιουσίας,

- απέκλεισαν οιονδήποτε συμψηφισμό με υφιστάμενα χρέη προς την Ελλάδα

- εξαφάνισαν κάθε ίχνος εθνικής κυριαρχίας

- επέβαλαν απάνθρωπες πολιτικές λιτότητας, στα πλαίσια ενός παρανοϊκού σχήματος, μέσα στο οποίο η Ελλάδα όφειλε να καταβάλει τις απαιτήσεις των πιστωτών της, χωρίς η ίδια να μπορεί να αναπτυχθεί, αλλά αντίθετως καταγράφοντας συνεχή πτώση στο ΑΕΠ της,

- έσπρωξαν στη ξενιτειά χιλιάδες μορφωμένα Ελληνοπούλα

- χλεύασαν ασύστολα τους Έλληνες, χαρακτηρίζοντάς τους ως τεμπέληδες, ανίκανους, ασυνεπείς, που τρώνε το μόχθο των Γερμανών, και που είναι και αλκοολικοί (το δόγμα της Ναομί Κλάιν, είχε μεγάλη επιτυχία στην ελληνική περίπτωση)

- υπέδειξαν εμμέσως ως λύση, στο ακανθώδες δημογραφικό πρόβλημα της χώρας μας, την ενσωμάτωση των λαθρομεταναστών, στον ελληνικό πληθυσμό, προκειμένου να τον εξαφανίσουν,

- και τελικά κατάντησαν την Ελλάδα την πρώτη ευρωπαϊκή αποικία χρέους για απροσδιόριστο αριθμό δεκαετιών.

Για να αποφευχθούν παρεξηγήσεις, σπεύδω να σημειώσω, ότι βεβαίως χρωστούσαμε, και βεβαίως έπρεπε να πληρώσουμε, και βεβαίως χρειαζόταν και κάποιο Μνημόνιο. Και να προσθέσω ότι σε αντίθεση με τις κυβερνητικές διαβεβαιώσεις, τα μνημόνια δεν τελείωσαν, καθώς οι όροι τους εξακολουθούν να κρατούν αλυσοδεμένη την ελληνική οικονομία.

Οι ενστάσεις, λοιπόν, αφορούν στους απάνθρωπους, τους εγκληματικούς, τους παράνομους, τους ανήθικους όρους αυτών των Μνημονίων, που δεν θα γινόντουσαν δεκτοί ούτε από την πιο υπανάπτυκτη οικονομία της υφηλίου. Έγιναν, ωστόσο δεκτοί από την Ελλάδα, που συγκαταλέγεται ανάμεσα στις προηγμένες οικονομίες του κόσμου. Υπέγραψαν ασυζητητί όλες οι κυβερνήσεις μας των 11 τελευταίων ετών αυτά τα αναίσχυντα Μνημόνια. Και το ερώτημα είναι γιατί και πως ελληνικές κυβερνήσεις δέχθηκαν να καταδικάσουν την πατρίδα τους σε εξαφάνιση;

Στη δική μου λογική η απάντηση είναι μία: υποτέλεια-εξάρτηση.

Πρόσφατα, είχαμε και την επίσημη διαβεβαίωση, χάρη στα απομνημονεύματα του Μπαράκ Ομπάμα, στο 22ο κεφάλαιο, για όσα βέβαια γνωρίζαμε από καιρό. Δηλαδή, ότι οι εταίροι μας, για να σώσουν τις τράπεζές τους, που διέθεταν ελληνικά χαρτιά, από πιθανή χρεοκοπία, θυσίασαν αδίστακτα την Ελλάδα, εταίρο τους και κυρίαρχο κράτος.

Ήταν ανάγκη η Ελλάδα να υποβαθμιστεί και να εξαθλιωθεί, ώστε να μην αντιδράσει στην ανήθικη αυτή επιχείρηση εξασφάλισης των συμφερόντων των τραπεζών τους, σε βάρος της.

Και τώρα θα αναφέρω ορισμένα δεδομένα, που θεμελιώνουν το τόσο θανάσιμα απαισιόδοξο συμπέρασμά μου, ότι δηλαδή τελειώνουμε ως κράτος, αλλά φοβούμαι και ως έθνος.

Να υπενθυμίσω ότι οι εταίροι μας παρουσίασαν τα Μνημόνια, ως σωτηρία μας, όπως δυστυχώς και οι κυβερνήσεις μας που αδίστακτα τα υπέγραψαν.

Ας δούμε, λοιπόν, σε τι αναφέρεται η επιχείρηση διάσωσης μας:

- Το 2010, όταν η ΕΕ καταλήφθηκε από πανικό, μήπως και οι γερμανογαλλικές τράπεζες χρεοκοπήσουν επειδή διέθεταν μεγάλη ποσότητα ελληνικών χαρτιών, το ελληνικό χρέος, ήταν γύρω στο 120% του ΑΕΠ. Δηλαδή, απολύτως βιώσιμο, με βάση τα ισχύοντα στη σχετική βιβλιογραφία. Μας είπαν, όμως, τότε ότι δεν ήταν βιώσιμο, και γι αυτό μας έσυραν στις κατάστροφικές δαγκάνες του ΔΝΤ, που από όπου πέρασε, άφησε πίσω του ερείπια.

- Και τώρα πως εμφανίζεται το χρέος; Τα νέα στοιχεία είναι όντως τρομακτικά καθώς:

- Το ΑΕΠ στο τέλος Μαρτίου του 2021 έχει συρρικνωθεί στα 164,1 δις. από 222 δις ευρώ το 2010, ενώ η αύξηση του κρατικού δανεισμού ανέβασε το χρέος σε 380,8 δις (από 263 δις το 2010) και ως ποσοστό στο ΑΕΠ στο 232%.

- Αρμόδιοι εντός και εκτός Ελλάδας μας καθησυχάζουν ότι το χρέος είναι βιώσιμο...αλλά η διαβεβαίωση αυτή είναι όντως ακατανόητη.

- Η πανδημία βρήκε μια κατεστραμμένη οικονομία, που είχε ήδη χάσει 26% του ΑΕΠ της, συνεπεία των μνημονικών προγραμμάτων, και εξαιτίας της πανδημίας έχασε, μέχρι σήμερα και άλλα 15% του ΑΕΠ της.

- Να συνειδητοποιήσουμε, λοιπόν, ότι σήμερα είμαστε φτωχότεροι κατά 40% περίπου σε σύγκριση με το 2010

- Ακόμη, και ενώ το 2010, το κατά κεφαλή ελληνικό εισόδημα ήταν ίσο με το 84% του αντίστοιχου μέσου κοινοτικού, σήμερα είναι μόνον 67%

- Και ενώ το 2010 αφήναμε πίσω μας τις χώρες της πρ. Σοβιετικής Ένωσης, σήμερα στην ΕΕ φτωχότερη από εμάς είναι μόνον η Βουλγαρία. Αυτή η κατακόρυφη φτωχοποίηση της Ελλάδας, που δεν απαντιέται ούτε σε περίοδο πολέμου, συνδυάστηκε και με θηριώδη ανεργία, που οφείλεται ολοκληρωτικά στο άθλιο πρόγραμμα των μνημονίων. Δηλαδή, στην επιβολή ακραίας μορφής λιτότητας, με αποκλεισμό κάθε αναπτυξιακής δυνατότητας και με επιπλέον βάρος από δυσθεώρητα ύψη επιπόλαια επιλεγμένων φόρων.

- Και ενώ ο ρυθμός ανάπτυξης, που για την επταετία πριν από την κρίση ήταν πάνω από 4%, στη δεκαετία της κρίσης ήταν αρνητική

– Και ενώ η ανεργία πριν από τα Μνημόνια ήταν μονοψήφια, σήμερα φοβούμαι ότι πλησιάζει το 30% και θα φανεί όταν σταματήσουν οι επιδοτήσεις.

Ερωτάται, λοιπόν, από πού αντλεί αισιοδοξία η Κυβέρνηση ότι θα υπάρξει σημαντική ανάπτυξη;

Να υπενθυμίσω στο σημείο αυτό ότι το ΔΝΤ, έχει προβλέψει για την Ελλάδα, ως και το 2060-ανάπτυξη γύρω στο 1%.

Συνεπώς, η τυχόν επίτευξη υψηλότερων αναπτυξιακών ρυθμών, θα οφείλεται σε ένα παροδικό ξεπέταγμα της οικονομίας, από πολύ χαμηλό/αρνητικό ρυθμό, που όμως δεν θα μπορέσει να διατηρηθεί για πολύ. Και τούτο, διότι η δυνητική ανάπτυξη της οικονομίας μας, οι αναπτυξιακές της δυνατότητες, μετά τα 11 χρόνια Μνημονίων, είναι ουσιαστικά ανύπαρκτες. Για τι είδους λοιπόν, ανάπτυξη μας μιλούν με τέτοιον ενθουσιασμό οι κυβερνητικοί μας; Απλά, να αναρωτηθούμε πόσα χρόνια θα χρειαστούν, από σήμερα, για να αγγίξουμε ξανά το επίπεδο ζωής του 2010; Και πόσο αυτή η επίτευξη είναι αδύνατη, με την κορύφωση των χρεών και τις απαιτήσεις των εταίρων για λεόντεια πρωτογενή πλεονάσματα (Αυτό είναι ακριβώς το μέτρο καταστροφής, που προκάλεσαν τα Μνημόνια, και όχι η στιγμιαία ατένιση της πορείας της οικονομίας).

Ασφαλώς, η πτώση του ΑΕΠ θα ήταν μεγαλύτερη χωρίς την κρατική βοήθεια σε διάφορες κοινωνικές κατηγορίες. Αλλά, αυτή η βοήθεια δεν προσφέρεται δωρεάν. Έχει αντιθέτως γιγαντώσει το χρέος μας.

Και στο σημείο αυτό πρέπει να ληφθεί υπόψη η χαώδης διάσταση στον τρόπο αντιμετώπισης των χρεών, ανάμεσα στις ΗΠΑ και στην ΕΕ. Δυστυχώς, η ανάκτηση ισχύος, στη Γερμανία, των σοσιαλοδημακρατών, απέναντι στους πρασίνους, έχει περιορίσει τις ελπίδες αλλαγών, στο πεδίο αυτό, στην ΕΕ.

Ήδη το ΔΝΤ κρούει για την Ελλάδα τον κώδωνα του κινδύνου, συμβουλεύοντάς μας να αυξήσουμε τους φόρους και να μειώσουμε μισθούς και

συντάξεις. Μια ακόμη πιο αφόρητη λιτότητα, από αυτήν που υφίσταμεθα για 11 χρόνια, είναι ορατή στις σελίδες ενός τέταρτου Μνημονίου.

Η Κυβέρνηση εκλαμβάνει το Ταμείο Ανάκαμψης ως το πέρας των δεινών μας.

Όντως, το Ταμείο Ανάκαμψης θα μπορούσε να περιορίσει τα δεινά της πανδημίας στην Ελλάδα, αν η Κυβέρνηση δεν είχε ολοκληρωτικά αποδεχθεί ένα πρόγραμμα, που είναι κατ' εξοχήν ακατάλληλο για την ελληνική οικονομία.

Πράγματι, εκτός του ότι διογκώνει επικίνδυνα το χρέος, είναι πολύ απίθανο να προκαλέσει εκείνα τα πολλαπλασιαστικά αποτελέσματα, που αναμένονται από τις δημόσιες επενδύσεις. Και τούτο επειδή τα ποσά του Ταμείου δεν θα ενσωματωθούν, κατά το μεγαλύτερο τμήμα τους, στην ελληνική οικονομία, αλλά, θα κατευθυνθούν προς τον ευρωπαϊκό Βορρά ως εισαγωγές.

Συγκεκριμένα:

-τα 30 δισεκατομμύρια ευρώ θα δοθούν σε 6 χρόνια, ενώ όταν επιδιώκεται η ανάπτυξη ή η ανάκαμψη οικονομίας τα, προς τούτο, διαθέσιμα ποσά πρέπει να δίνονται και να χρησιμοποιούνται ταυτόχρονα και όλα μαζί,

-η πράσινη ανάπτυξη, που προβλέπεται ότι θα απορροφήσει το 37% και η ψηφιοποίηση της οικονομίας το 20%, παρότι πρόκειται για σύγχρονες και σημαντικές δραστηριότητες, δυστυχώς όμως απέχουν έτη φωτός από τις κατεπείγουσες προτεραιότητες της ελληνικής οικονομίας,

-και επιπλέον, οι εισαγωγές σε ηλεκτρικά αυτοκίνητα και ανεμογεννήτριες, καθώς και σε πολυάριθμα προϊόντα ψηφιακής ανάπτυξης, που θα απαιτηθούν από το πρόγραμμα, θα ενισχύσουν τη δραστηριότητα του ευρωπαϊκού Βορρά και όχι αυτήν της Ελλάδας.

Εξάλλου, πρέπει δυστυχώς να αναφερθώ και στις νεοπλουτίστικες επιλογές μας, αυτές που οδήγησαν στην απόφαση κλεισίματος του εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρισμού στην Πτολεμαΐδα, για να προωθηθεί η πρά-

σινη ανάπτυξη. Η απόφαση αυτή βρίσκεται σε αντίθεση με ό,τι συμβαίνει, σχε-τικά, σε ολόκληρο τον πλούσιο κόσμο. Εκεί, σε πείσμα της υποστήριξης της πράσινης ανάπτυξης, εξακολουθεί ωστόσο η παραγωγή και η χρησιμο-ποίηση κάρβουνου.

Με όση δόση αισιοδοξίας και αν οπλιστούμε, το συμπέρασμα είναι ένα: η Ελλάδα τελειώνει. Και η οικονομική αυτή καταστροφή οφείλεται σε συντριπτικό βαθμό στην υποτέλεια.

II. ΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ.

Πριν αναφερθώ σε κάποιες, πάντως όχι εύκολες, και ούτε γρή-γορες λύσεις, θέλω να παρατηρήσω το εξής. Έστω και αν είναι εκ των προτέρων βέβαιο ότι δεν θα επιτύχουμε ούτε διαγραφή χρέους, ούτε επιστροφή γερμανικών χρεών, τουλάχιστον σε σύντομο διάστημα, πιστεύω όμως ακράδαντα ότι θα έπρεπε να κινήσουμε Γη και ουρανό, να διαμαρ-τυρηθούμε και να αγωνιστούμε, έτσι που να γίνει γνωστή στα πέρατα της υφηλίου η απόφασή μας να διεκδικήσουμε επιτέλους τα δικά, με αποδεί-ξεις που διαθέτουμε, και να καταγγείλουμε τους σφετεριστές.

Γιατί είναι απίστευτο, είναι ανεκδιήγητο, είναι αδιανόητο, να μας χρω-στούν τετραπλάσια των δικών μας χρεών, και να μην ομιλούμε (να σημειωθεί ότι τα γερμανικά χρέη απέναντι στην Ελλάδα από κατοχικό δάνειο, από-ζημιώσεις, κλοπή αρχαιοτήτων υπερβαίνουν το 1 τρισεκατομμύριο ευρώ, ενώ για τα δικά μας χρέη, που δεν υπερβαίνουν τα 260 δισεκατομμύρια ευρώ, αυτοί που μας χρωστούν πολλαπλάσια μας βάζουν το μαχαίρι στο λαιμό).

Γιατί είναι αδύνατον να μας λάβουν σοβαρά υπόψη εταίροι, εχθροί και το σύνολο της παγκόσμιας κοινότητας, όταν στα απομνημονεύματα του Μπαράκ Ομπάμα, και στο κεφ.22, υπάρχει η διαβεβαίωση ότι η ΕΕ μας θυσίασε για να σώσει τις τράπεζές της, και όχι απλώς δεν κινείται φύλλο στη χώρα μας, αλλά υπάρχει μια διάχυτη απαγόρευση να μιλήσουμε για το θέμα αυτό. Συνεπώς, επιβάλλεται να αρχίσουμε ενέργειες προς αυτή την κατεύθυνση.

Η ΤΙΜΗ ΣΤΟ 21, με το ΙΗΑ, έχουμε ξεκινήσει μια εκστρατεία προς αυτή την κατεύθυνση. Η εφημερίδα Le Monde, δημοσίευσε επιστολή μου, σχετική με το χρέος και τις γερμανικές αποζημιώσεις, που με τη βοήθεια του πρέσβη ε.τ. κ. Λεωνίδα Χρυσανθόπουλου, αυτή με άλλες επιστολές έχουν μεταφραστεί σε διάφορες γλώσσες και έχουν σταλεί σε πολλούς αποδέκτες. Θα συνεχίσουμε τις ενέργειες με την ομογένεια και με προς, το παρόν, στόχο να δημιουργηθεί θόρυβος. Ελπίζεται ότι θα ταρακουνηθεί η Γερμανία, που δεν θα είναι ασφαλώς ευτυχής, όταν η υφήλιος αρχίσει μοιραία να συζητά ότι θυσίασε ένα μικρό και αδύνατο κράτος για να σωθούν οι ευρωπαϊκές τράπεζες. Και, επίσης, δεν θα είναι ευχαριστημένη όταν ευρύτερα κυκλοφορήσει το γεγονός, ότι αφού ρήμαξε την Ελλάδα στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αρνείται, επί 80 χρόνια, να πληρώσει τις ζημιές.

Δεν είναι, όμως, μόνον ο θόρυβος που μπορεί να βοηθήσει την ευόδωση των νόμιμων διεκδικήσεών μας. Είναι, παράλληλα, και κάποιες ανατροπές, στο διεθνή χώρο της οικονομικής θεωρίας και πολιτικής, που τώρα μας ευνοούν:

α) Να αναφέρω την εμφάνιση της ΜΜΤ (=μοντέρνας νομισματικής θεωρίας), η οποία βρίσκεται στον κενυσιανό περίγυρο, και σαφώς εναντιώνεται στην επικρατούσα, στο διάστημα της τελευταίας πεντηκονταετίας, περιοριστική θεωρία των υποχρεωτικών ισοζυγίων. Αναδείχθηκε από τους δημοκρατικούς στις ΗΠΑ, και έχει ήδη υιοθετηθεί από τον Joe Biden, ο οποίος λογικά θα την επιβάλλει στην υφήλιο. Πρόκειται για την υπόθεση ότι ένα κυρίαρχο κράτος με δικό του νόμισμα μπορεί να δαπανά απεριόριστα, μέχρι το σημείο της πλήρους εξάντλησης των δυνητικών αναπτυξιακών ικανοτήτων της οικονομίας. Έτσι, θα καταστεί δυνατή η πλήρης απασχόληση, η χρηματοδότηση μεγάλων προγραμμάτων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, η εξασφάλιση υγείας και εκπαίδευσης για όλους, καθώς και η πράσινη ανάπτυξη.

Εξάλλου, η δημιουργία ελλειμμάτων δεν έχει σημασία, εφόσον το αντίκρισμά τους αποτελεί το πλεόνασμα του ιδιωτικού τομέα.

Η εναντίωση της ΕΕ είναι βέβαια δεδομένη, εφόσον οι οικονομίες της στερούνται εθνικών κυρίαρχων νομισμάτων. Να σημειωθεί, ωστόσο, σχετικά ότι οι δύο διαθέσιμες κοσμοθεωρίες, η νεοφιλευθέρη και η παρεμβατική, φαίνεται να εναλλάσσονται, περίπου κάθε 40-45 χρόνια, και τώρα είναι η σειρά της δεύτερης.

β) Να αναφέρω ακόμη την επιστολή, που υπογράφηκε από 150 γνωστούς οικονομολόγους της υψηλίου, και δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα *Le Monde* στις 2 Φεβρουαρίου του 2021. Σε αυτήν υποστηρίζεται η διαγραφή των χρεών, στα πλαίσια της ΕΕ, τα οποία ανέρχονται σε περίπου 2,5 τρισεκατομμύρια ευρώ, προκειμένου να χρησιμοποιηθούν για την ανάκαμψη της ευρωπαϊκής οικονομίας μετά την πανδημία, και στην πράσινη ανάπτυξη.

Επιπλέον, έχουν κινητοποιηθεί, έντονα, προς την κατεύθυνση της διαγραφής των χρεών τους πολλές ευρωπαϊκές οικονομίες, όχι όμως και η Ελλάδα. Υπέρ της διαγραφής του ευρωπαϊκού χρέους επικαλούνται, μεταξύ άλλων, την περίπτωση της μεταπολεμικής Γερμανίας, στην οποία ανήχθησαν τα δύο τρίτα του χρέους της προκειμένου να ανασυγκροτηθεί, μετά τις καταστροφές του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου.

γ) Έχει, ακόμη, αρχίσει μια συζήτηση, που υποστηρίζει ότι το παγκόσμιο χρέος έφθασε σε εφιαλτικά ύψη, καθώς αντιπροσωπεύει 360% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Η αποπληρωμή του, που αφορά σημαντικό ποσοστό αναπτυσσόμενων οικονομιών, θεωρείται αδύνατη. Αλλά, και επιπλέον, αυτό το χρέος αποτελεί βόμβα στα θεμέλια του κόσμου, και επιβάλλεται να αντιμετωπιστεί.

Τελειώνοντας, επανέρχομαι, στο πρόβλημα χρέους και γερμανικών αποζημιώσεων της Ελλάδας. Πέρα από τη διαμόρφωση ευνοϊκού κλίματος, για την ελάφρυνση ή τη διαγραφή χρέους, σε παγκόσμιο επίπεδο, η χώρα μας διαθέτει επιπλέον όλων των άλλων, και πολύ ιδιαίτερους λόγους για την απαίτησή τους. Δυστυχώς, όμως, με τις παρούσες συνθήκες, η Ελλάδα βρίσκεται σε μειονεκτική θέση, εξαιτίας της υποτέλειας με την οποία η Πολιτεία αντιμετωπίζει το σύνολο των αδιεξόδων της. Για τους λόγους αυτούς

τολμώ να πω ότι πατριωτικές κινήσεις και ενώσεις οφείλουν να επιδοθούν σε αγώνα, για την ελάφρυνση των χρεών της, υποκαθιστώντας το ρόλο των αρμοδίων, που για διάφορους λόγους αρνούνται να τον αναλάβουν.

***Ομιλία στο 3ο Συνέδριο της ΤΙΜΗ ΣΤΟ 21 με θέμα «Οι συνέπειες της υποτέλειας στη διαμόρφωση των οικονομικών μας προβλημάτων»
3/7/2021**

[International Hellenic Association.](#)

Πηγή : <https://professors-phds.com/>